

Kongo/Zaire kommentar

Så har för första gången på Afrikanska kontinenten ett stort och strategiskt betydelsefullt land stötat en diktator i ett relativt oblodigt befrielsekrig och utan betydande internationell inblandning.

Mobuto var i trettio år uppbackad av såväl USA som Frankrike. Båda dessa länders informations-service har jobbat mycket på att finna ut vem som backar upp Kabila. De är mycket förvirrade av att de inte funnit något svar. Massmedia är förvirrade. Kan det verkligen vara så att den afrikanska dagordningen är skriven i Afrika?

Vilka är förlorarna?

Det är många som känner sig som förlorare: För åldermännen i CIA är det som om historien har hunnit fatt dem och vänt upp och ned på den värld de hade satt rätt. De inledde sina karriärer med att utplåna lumumbisterna och sätta Mobuto vid makten. Nu kommer den gamle lumbumbisten Kabila tillbaka. UNITA har terroriserat Angola med uppbackning från Zaire och USA. Den tiden är slut. Fransmännen ser sitt inflytande i fransktalande Afrika hotat. Kabila är inte känd för att älska den franska kulturen.

Så vad gör förlorarna, som så gärna vill se någon annan som Zaires/Kongos ledare? Kanske avvaktar de och ser vad som händer. Men deras misstänksamhet mot Kabila lyser igenom i massmedia. I media jublas det inte över att den fruktansvärda korrumpierade diktatorn förlorat makten utan någon omfattande blodsutgjutelse. Istället letar man efter Kabilas synder. Det var i huvudsak Mobutos regeringssoldater som plundrade allteftersom de flydde. Nu slipper man dem, men media talar mest om kriget, som om det var mer av regelbunda strider.

Demokrati?

Som så ofta när det uppstår någon akut kris i Afrika blir massmedia fulla av fel och fördomar. Därmed inte sagt att alla är med i en konspiration, men det är en klar rundgång på myterna och vinklingarna. Alla är nog påpeka att Kabila nog minsann inte är demokrat. Och redan höjes röster på att han måste bevisa det i allmänna val med flerpartisystem.

De fanns redan många partier i Zaire. När västvärden krävde detta

(forts. sid 4)

Mera vatten på Stortorget!

För fyra år sedan byggdes Stortorget om med breddning av torgytan, nya träd i norra delen, upphöjd cykelbana till Lilla Fiskaregatan och nya cykelställ. Det var landskapsarkitekten Agneta Persson som hade utarbetat förslaget tillsammans med bl a dåvarande stadsarkitekten Agneta Staaf.

Meningen var också att kandelabern mitt framför rådhuset skulle få ett utvidgat kar runt om, men det hann man inte med eftersom dåvarande i gatunämndens ordförande Jörgen Jörgensson (fp) skulle inviga torget före sommaren.

Sedan kom förslaget om en isbana på torget från ide lekande barnens fondt, men det föll inte lundaborna på läppen. Efter mycket utredande om tekniska lösningar för en horisontell isbana på ett sluttande torg, drog fonden genom sin ordförande, kommunalrådet Margareta Dovsjö (s), tillbaka donationen, eftersom den inte hade mottagits med tacksamhet! Och där stod man så utan ett färdigt Stortorg.

Men det har ju fungerat ändå, inte minst är det en poäng att torget inte är belamrat, utan har stora fria ytor kvar för tillfälliga fester, valbodas vart fjärde år och andra jippon.

Fontänen åter aktuell

I höstas togs frågan upp om vad som var kvar att göra av centrumutredningens olika objekt, och då fann man att fontänen runt kandelabern åter var aktuell, eftersom isbanan försvunnit ur bilden. Politiskt beslut var redan taget om Stortorgets utformning, och nu gällde det att handla upp granitfontänen. Kostnaderna har dock stigit i höjden, och nu diskuteras ett pris

Ungefär så här är vattenkonsten på Stortorget tänkt att se ut efter utvidgningen med ett nytt granitkar på drygt sex meter i diameter. På den brtreda kanten ska man kunna sitta, och vattenstrålarna riktas in emot mitten. Som ett fotstöd på det sluttande torget ordnas ett "trappsteg" i glaserade tegelstenar runt granitkaret, som föreslås utformat i grå granit istället för röd vängagranit som innerkaret och Lilla Teaterns trappa.

Teckning Ann & Thomas Schlyter

på 1,5 miljon kronor. Vilket naturligtvis får många att tveka, när kommunen tvingas snåla på så mycket annat.

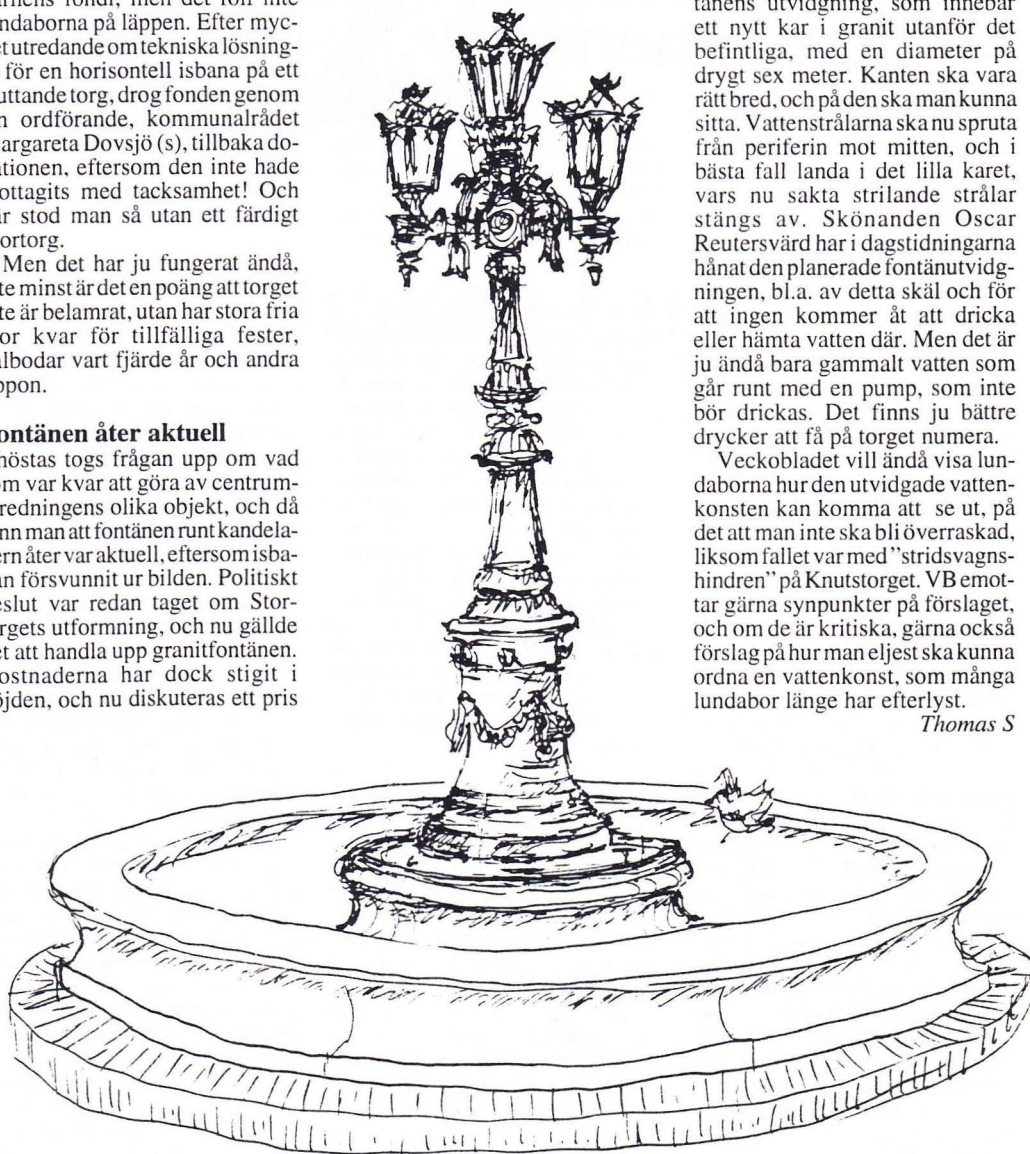
Dessutom har några av stadens skönandar reagerat häftigt, och menar att det är helt fel att ge sig på kandelabern. En av skönandarna accepterar inget annat än medeltida gatubeläggning, och det ska vi kanske vara glada att vi inte har i Lund. Det torde ha varit ganska geggigt.

Nytt granitkar

Efter en del efterforskningar har VB lyckats få fram Agneta Perssons ritningar på kandelaberfontänens utvidgning, som innebär ett nytt kar i granit utanför det befintliga, med en diameter på drygt sex meter. Kanten ska vara rätt bred, och på den ska man kunna sitta. Vattenstrålarna ska nu spruta från periferin mot mitten, och i bästa fall landa i det lilla karet, vars nu sakta strilande strålar stängs av. Skönanden Oscar Reutersvärd har i dagstidningarna hänat den planerade fontänutvidgningen, bl.a. av detta skäl och för att ingen kommer åt att dricka eller hämta vatten där. Men det är ju ändå bara gammalt vatten som går runt med en pump, som inte bör drickas. Det finns ju bättre drycker att få på torget numera.

Veckobladet vill ändå visa lundaborna hur den utvidgade vattenkonsten kan komma att se ut, på det att man inte ska bli överraskad, liksom fallet var med "stridsvagnshindren" på Knutstorget. VB emottar gärna synpunkter på förslaget, och om de är kritiska, gärna också förslag på hur man eljest ska kunna ordna en vattenkonst, som många lundabor länge har efterlyst.

Thomas S

-Säck och aska, nej tack!

De bägge draghästarna Känsla och Förnuft är båda outhärliga i politiken, men visst skiftar med vem som ska dra mest. Vem erinrar sig t.ex. inte kärnkrafts-omröstningen när vi drack örte och iklädda våra små hemvirkade mössor lyssnade på Thomas Wiehe sjunga om hur farligt det var med de där atomerna. Våra motståndare talade om energipriser och industriproduktion, men vad rörde det oss? Visserligen hade Karl Vennberg uppmanat den vars hjärta var hos vänstern att bidra med sitt förnuft, men det kändes inte så, då.

Ombytta roller

Men i EU-omröstningen blev rollerna faktiskt de omvända, vilket Mårten Dunér påpekade på ett appellmöte på Mårtenstorget i våras. EU-anhängarna målade upp visionerna av det enade Europa, aldrig mera krig, det genuina broderskapet mellan de svenska och portugisiska småbönderna. Det var vackert men inte särskilt realistiskt. Realismen kom i stället från EU-motståndarna som talade om jordbrukssubventioner, EU-

avgifter och arbetslöshetssiffror. Nåja, i sista stund när de höll på att förlora kom också EU-anhängarna med plånboksfrågorna och hotade rätt upp och ner med att den svenska industrin skulle flytta utomlands om vi sade nej, och det tog skruv Hur som helst så är 180-gradersvändningen nu fullbordad i kärnkraftsfrågan. Jag tänker naturligtvis på den uppseendeväckande demonstrationen vid Barsebäcksverket häromveckan. I en gigantisk manifestation slog de anställda en levande ring kring Verket, hållande i varandras händer "en symbolisk åtgärd för att visa att man vill skydda Barsebäck från alla onda anslag. Förmodligen var intet öga anslag. Förmodligen var intet öga anslag." i så fall möjligen hos Sydkrafts informationsdirektör. Ni ska få se, snart kommer de med trubadurerna!

Ett jubileum

Vänsterpartiet har som bekant fyllt 80 år, ett antal som är aningen för ointressant för att man ska kunna se firandet som en ren pliktuppfyllelse. Någon måste ha tänkt sig att det här skulle vara ett tillfälle

att visa upp det nya vänsterpartiet, det som inte längre kan anklagas för att vara styrt från Moskva, och som nu skulle få artiga applåder från alla håll. Det var ett misstag att tro något sådant.

Precis som alla andra år haglade det ju av spyor från borgerliga och socialdemokratiska kommentatorer och ledarskribenter. Hur ska man reagera och hur reagerar den tiondedel av folket som säger sig sympatisera med nämnda parti? Själv kunde jag inte bli riktigt arg, liksom skribenterna inte heller verkade kunna. Visst var det mera av rutin och spelad indignation än äkta vara i deras fördömanden?

Man skulle alternativt kunna uttrycka det så angreppen ju ändå är ett tecken på att vi inte är helt utslätade och ofarliga. Vi är värda att spottas på, vi lever! Däremot tror jag inte vi ska be om ursäkt för vår existens och historia. För det är naturligtvis så att antikommunisterna inte kommer att nöja sig med vilka ursäkter vi än kommer med. Min erfarenhet är att den sortens angrepp inte hejdar sig vid någon speciell gräns. Antikommu-

nism i ett andetag, antisocialism i nästa och sen kan heten riktas lika gärna mot fackföreningar som socialdemokrater och Konsum. Ni såg väl i förra veckans insändarstorm hur Stalin i hi-techversion förmodas leva vidare som trafikpolitiker i Lund och nu medelst satellit planerar en total övervakning av lundaborgarna.

I samma båt

Minns att det var inte bara kommunister som militär och säkerhetspolis satte in i de svenska arbetslägren under andra världskriget utan lika ofta socialdemokrater och syndikalister. Där sitter vi nog i samma båt, vilket en del socialdemokrater inte verkar ha klart för sig.

Allt i vänsterpartiets historia är inte förvisso inte ärofyllt, men än sen då, måste jag ta ansvar för det? Jag gläds i stället över de många hederliga, rakryggade och modiga människor som jobbat för och med de här partiet under årens lopp. Säck och aska, nej tack!

Lucifer

Modernismen

Kulmen för lundabornas intresse för Kulturen brukar vara "julstöket" strax före jul, en tämligen outhärlig tillställning där folk trängs i tusental och barnen nästan trampas ihjäl. Doften av vått ylle brukar vara påtaglig, och alla folkdressade tanter som stolt säljer resultatet av gamla julrecept måste tycka det är skönt efteråt. Det var längesen jag slutade gå dit.

Kulturens årsböcker har sedan min barndom också präglats av en slags ålderdomliga skildringar av bondesamhällets olika faser i livsrytmen – dop, bröllop, skörden, firandet av olika högtider som jul och påsk. Det är först på senare år som årsböckerna kommit att intressera mig personligen på ett annat sätt. Skildringar av staden i tusenårskrönikan 1990 och av stadslivet, t.ex. i förra årets bok om borgarfamiljen Thomanders liv och hem är både lärorika och spännade. Arbetarhemmet kan väl vara för magert att skildra i en bok, men har visats på tillfälliga utställningar.

Läcker årsbok

Årets årsbok från Kulturen är synnerligen läcker. Den skildrar modernismen i läckert färgtryck från en rad olika aspekter, i ett tjugotal artiklar av olika författare och med en bredd som spänner från konst, konsthantverk, film, musik till arkitektur, stadsplanering och vardagslivets bostad.

Modernismen brukar definieras i två olika begrepp – den ungdomliga, friska naturnära stilen efter förra sekelskiftet, Jugend eller Art Nouveau, som ersatte 1800-talets tunga eklekticism – och den

aktuella avskalade funktionalismen, den kubistiska konstruktivismen i tjugo- och trettiotalets konst och byggnadskonst. Varje konststart som velat göra upp och bryta med det gamla har ju en ambition att kalla sig modern i förhållande till dessa.

Konst och konsthantverk

Flera av artiklarna i årsboken handlar naturligtvis om Lundabon Gösta Adrian-Nilsson (GAN) och är utmärkt illustrerade med hans mer eller mindre kända verk. Anna Landberg analyserar det primitiva ursprunget i hans tidigare verk. GAN-specialisten Jan Torsten Ahlstrand, drar i tre artiklar paralleller mellan GAN:s geometriska och abstrakta konst, mellan hans och Wiwen Nilssons inspiration och tolkningar av medeltiden i sin konst, samt GAN:s intresse för idrott och hans avantgardistiska skildringar av kroppskulturen i den framflyttande sporten som massrörelse.

Arkitektur, stadsplanering

Mellankrigstidens arkitektur och stadsplanering präglades i Lund av både internationella och nationella eller regionala gestalter. Stefan Romare, som själv arbetat tillsammans med Fred Forbat, skriver om denne internationellt kände arkitekt. Han satte sin prägel på åtskilliga av Lunds nya stadsdelar från slutet av trettiotalet fram till sextiotalet, när Norra Fälleden tog form. Forbat som var invandrad ungrare, hade ritat hus till Bauhausutställningen 1923 i Weimar, och fått hus utförda i Siemensstadt i

Berlin 1930. I Lund blev Forbats huvuduppgift att upprätta den första generalplanen för staden, något som han höll på med 1936–42 i samarbete med bl.a. arkitekten Ingeborg Hammarskjöld-Reiz och assistenten Maxwell Overton. Lunds generalplan kom tack vare Forbats prognosmetodik att bli ett pionjärarbete.

Arkitekt Tomas Tägil, som nyligen blivit doktor på en avhandling om lundaarkitekten Hans Westman, gör i årsboken en bred resumé över Westman och många andra av funktionalismens aktörer i 30-talets Lund. Westman, som ritat en lång rad bostadshus i Lund, hör till funktionalismens pionjärer i Skåne, där de flesta av hans byggnader uppfördes i en "regional särart" som Tägil poängterar. I Lund var byggnadsnämndens dåvarande socialdemokratiska ordförande, professor Aron Borelius, en stark förspråkare för de hygienistiska och funktionalistiska idéerna i stadsbyggnaden, som dock rönt kritik av den borgerliga majoritet som tog över 1942. Annars kanske vi hade fått en mer radikal, men kanske inte mindre kritiserad ombyggnad av kvarteren kring Stortorget.

I några kortare artiklar ger tre av dagens aktiva inom arkitektur, konst och konsthantverk sin syn på modernismen. Arkitekten Mårten Dunér, inte okänd för Veckobladets läsare, saknar en dagens modernism, inte minst i arkitekturen, eftersom hans egna erfarenheter grundar sig på minnen av den modernism som snart har 100 år på nacken. Är det modernisterna från den tiden som har monopol på framtiden, så gäller det att ta nya grepp och blicka framåt, menar

Mårten som tänker ta sig den friheten.

Silversmeden Lars Håkansson och konstnären Carlos Capelán är två unga röster som också förhåller sig till modernismen, var och en på sitt sätt. Håkansson kan inte undgå att kommentera Wiwen Nilssons silverkonst, som just nu uppmärksammas av Kulturen på plats, genom att det i dagarna är hundra år sedan han föddes.

Cecilia Fredriksson och Orvar Löfgren ägnar sig slutligen åt det folkliga tillägnet av modernismen genom konsumtionssamhällets utbud på Epa respektive smakens förvandling från Ahlén & Holms postorderkataloger till den vackrare vardagsvara som lanserades på Stockholmsutställningen i form av bruksföremål och heminredning.

Utställning kulturåret 1998

Det finns fler bidragsgivare till boken, som tillsammans ger en oerhört väl samlad helhetsbild av det som för 70 år sedan trädde fram som "modernismen". Det blir också temat för den permanenta utställning som Kulturen håller på och planerar till nästa år, då annars Stockholm riskerar att få monopol på kulturevenemang. Efter alla ombyggnader är det sannerligen en efterlängtat utställning vi har att se fram emot på Kulturen 1998, att döma av årsboken som enligt Kulturens chef Margareta Alin ska ses som en introduktion till detta museets första allvarliga försök att blicka in i nästa millennium.

Thomas Schlyter

Aspekter på Modernismen.
Kulturens årsbok 1997

Betraktelse med anledning av riksdagsmännens besök i Malmö

Att i princip hela riksdagen ger sej ut i landet på studiebesök är ingen ny företeelse. Den mest berömda studieresan gjordes nån gång på 1910-talet och gällde övre Norrland. Berömmelsen emanerar av en liten rapportskrift som efteråt utgavs av en allmogeri riksdagsman från Småland, Johansson i Mörkhult. Han glädde sej där åt civilisationens framsteg i norr men förfärades över de ofruktbara vidder som han såg från Malmbanetågets fönster.

Det senare fick Stockholms-intelligentian att gå i taket. Den hade för inte så länge sej fått lära sej att fjällvärlden var vacker, storlagen osv. Skriften utnämndes till pekor. Man tänkte inte på att Mörkhultarn med sitt oförvillade bondförstånd hade samma landskapsyn som sin store landsman Linné: att det är det nyttiga som är skönt.

Hoppas att någon av de nu gästade riksdagsmännen producerar en liten skrift med sina intryck från Malmö.

Gamla föreställningar

Inbjudarna har uttryckt en förhoppning att besöket ska öka förståelsen för Malmö och dess problem. Att Malmö är en problemstad vet nog riksdagsmännen redan eftersom de beslutat om både ett specialstöd och ett nytt system för kommunalskatteutjämning där Malmö är en av de stora vinnarna. Men vi gissar att det kommer att behövas fler anslag från Stockholm. Arbetslösheten i Malmö fortsätter att vara förfärande hög och antalet arbetssökande invandrare väntas öka ytterligare, inte på grund av invandringen som ju i princip är stoppad utan på grund av inrikes spontanomflyttningar. Malmö är en populär stad för många invandrargrupper eftersom de har landsmän där.

En sak är dock att läsa riksdagstryck, en annan att se med egna ögon. Det är svårt att bli kvitt gamla föreställningar trots att de till sist blir vanföreställningar. Många har ännu inte internaliserat kunskapen att Sverige tillhör den fattigare halvan av EU-länderna och har en högre arbetslöshet än t.ex. Portugal. På samma sätt flyter Skåne fortfarande av honung och mjölk för många upplänningar, trots statistikens fakta om att landsändan numera är bland de efterblivna.

Knepet från Glasgow

Ändå är det inte krisen som har dominerat den senaste tidens Malmöbild utan de ljusa framtidsutsikterna.

Delvis är detta ett resultat av skicklig kommunal propaganda. Liksom skickliga företagsledare kan prata upp kursen på aktier, kan en ledande kommunalpolitiker öka

de egna invånarnas tillförsikt och den investerande eller anslagsbeviljande omvärldens intresse. Ilmar Reepalu (s) har i hög grad lyckats med detta.

Fast egentligen började det med borgarna. De tog till knepet från Glasgow och satsade på kulturen. Delvis med turens hjälp lyckades de värva kulturpersonligheter som rörde om i grytan och blev uppmärksammade av riksmidiernas kulturredaktioner. "Kristina från Duvemåla", som många riksdags-

ledamöter tänker passa på att se, är kanske krönet på denna kulturella PR-våg.

Kvar framför TVn

Men nu är "Kristina" slutkörd och därmed de goda dagarna för Musikteatern och hotellet. Symfonikerna räddades med ett nödrop och för tillfället men Unga Teatern försvinner. Dramatikerna på Hipp lär inte undgå kraftiga nedskärningar. Det är smärtsamt att lägga ner en teater, säger Reepalu, men

Gästade riksdagsledamöter debarkerar efter studie av brobygget.

(forts. på sid. 4)

ABF tillbaka i Lund

För femton år sen eller så slog varvskrisen till med full kraft i Landskrona. Tusentals blev arbetslösa när Öresundsvarvet lade ner, kommunen förlorade skatteintäkter och framtidstro.

Det protesterades förstas på olika plan och till olika instanser. Men i ABF:s Skånedistrikt sa man: Det räcker inte att kräva av andra. Vi måste göra något själva också, vi i arbetarrörelsen. Och så flyttade man sitt lilla kontor från det väl-mående Lund till krisorten vid Öresund. Patetiskt kan man tycka, men skam den som tänker illa därom.

Nu är ABF-distriktet tillbaka. Ska vi tolka det som att Lund – som för närvarande tappar högskoleplatser till Malmö och sjukhusplatser just till Landskrona – bedöms vara den nya skånska krisorten som det gäller att stötta? Inte riktigt. Det blev opraktiskt i längden med lokaliseringen till Landskrona. ABF-arbetet har sin tyngdpunkt i Lund-Malmö och anställda pendlade. Dessutom blev det lämpliga lokaler lediga när socialdemokraterna och Arbetets lokalredaktion flyttade ut från Folkets hus på Kiliansgatan.

Hur som helst är ABF-distriktet välkommet åter. Inte minst för det

stöd som de kanske kan ge åt den lokala avdelningen av Arbetarnas Bildningsförbund. Den senare är nämligen osedvanligt svag här i stan, mätt i procentandelar av studieförbundens lokala verksamhet. Mest är väl detta en spegling av Lunds speciella klasstruktur men också av den härvarande socialdemokratiska apparatens svaghet och prioriteringar. (Inte heller vänsterpartiet har engagerat sej i ABF.) Det borde finnas utrymme för en uppryckning. Kanske kan vi t.o.m. få se en ABF-blåsorkester i Lund liksom på många andra orter?

Nå, ABF-distriktet har redan gjort en sak som vittnar om en offensiv anda. De har öppnat en liten bokhandel.

VB besökte den på öppningsdagen. Det doftade gott av det färska hyllvirket, böckerna var prydligt uppställda och väl exponerade. Uppför en liten trappa fanns fler böcker och dessutom en sympatisk kuddhörna för småbarn. En annan trappa leder till expeditionen. Man får anta att personalen där får rycka ut när det plingar i dörren, den lilla butiken kan knappast motivera en särskild personal.

Men förhoppningsvis får den rycka ut då och då för ABF-bok-

fortsätter att det även är smärtsamt att lägga ner en sjukhusavdelning. Och det senare har man redan gjort.

Om än skådespelarna får goda recensioner så lyfter inte publiken ur TV-fåtöljerna. Hipp har skrattretande eller gråtframkallande låga besökssiffror. Inte förbättrades dansteaterns läge av att Lund drog sej ur. Fria ensembler uppstår visserligen esomoftast i en stad med en mängd häftiga gamla industrilokaler och kullar av idealister som släpps ut på en övermåttad marknad från de olika teaterutbildningarna, men det är svårt att orka när publiken och anslagen tryter.

Snart öppnas ett nytt bibliotek som tycks bli det vackraste i Sverige (vid sidan av Asplunds i Stockholm) och det ska bli ett nöje att besöka det – men det gäller att passa på under de timmar som de har råd att ha öppet. De vitalaste kulturcheferna lockas till Stockholm som trots allt är det Stora Äpplet. Under tiden börjar kulturpolitikern Anna Brandoné (s) tona fram som en ny Ulla Sandell.

Överintecknade bieffekter

Så riksdagsmännen bör nog inte förledas av det kulturella skenet. Den materiella basen är som vanligt viktigare.

handeln är värd att besöka. På hyllorna dominerar skönlitteratur för barn och vuxna, en del förlagsnytt, mycket pocket, en del av restlagerkaraktär men inte dåligt för det. En klart skånsk prägel i urvalet, också det sympatiskt. Jag övervägde att köpa en roman av den utmärkte skånske arbetarförfattaren Walter Nilsson men väntar till nästa besök då jag hoppas vara vid bättre kassa. Det blev i stället en diktsamling av Peter Ortmán i stället, som i alla fall har ett skånskt förflutet.

Den socialdemokratiska prägeln finns förstas, böcker av eller om Erlander och Sträng och Torsten Nilsson, Ingvar Carlsson och Olof Palme. Däremot inget av den pågående samhällsdebatten. Jag hade väntat mej att se mer eller mindre socialdemokratiska idé- och debattorgan som Tiden, Arena, Libertas och TLM eller t.ex. Michael Walzers studie om jämlikheten som Arena nyss gav ut, men inte. Faktiskt vore det inte helt fel med Marx Kapitalen – jag känner faktiskt socialdemokrater som är intresserade.

Sådant kommer förhoppningsvis, annars har ABF missat en väsentlig del av sin mission.

Gunnar Sandin

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).

NY ADRESS.....

Vem ska styra Lund efter valet?

Detta är inte någon prognos beträffande valet 1998, som rubriken kanske kan få någon att tro utan funderingar som bygger på förutsättningen att vänsterpartiet möjligen vinner ytterligare några mandat i fullmäktige och nämnder. Hur ska vi i så fall finna människor som är beredda att ställa upp? Allt ett svar på frågan är utbildning är vi överens om. En utmärkt kommunalpolitisk kurs har redan genomförts – är den slut för resten? – i distriktets regi. Men jag har hört folk som menar att den behöver kompletteras med en utbildning som är närmare den kommunalpolitiska verkligheten.

Goethe yttrade något om den grå teorin och den färgrika verkligheten. Inom kommunalpolitiken kan färgsättningen ibland verka vara den motsatta. Många har som bekant i desillusionerad förtvivlan lämnat kommunalpolitiken. Kanske hade de falska föreställningar om vad den innebar. Kanske hann de aldrig upptäcka den färgrikedom som döljer sig bakom den grå ridån.

Ett anspråkslöst förslag

I samtal med bland andra min suppleant Monika Blomkvist har jag försökt skissera en modell för en praktisk kurs i kommunalpolitik. Det gäller att utgå från verkligheten dvs det som faktiskt sker i kommunalpolitiken.

Vad händer t ex i utbildningsnämnden? Vi har ju ett möte i månaden. Vi får ut handlingar. Vi förbereder och hoppas på vissa resultat. Ibland lyckas vi nå dem på sammanträdet, ibland inte. Vi diskuterar efteråt vad som hände och vilka förutsättningar det ger för det för den fortsatta verksamheten. På samma sätt arbetar val alla nämnder och utskott.

Ett fast schema

Mitt förslag går ut på att man gör ett fast schema för en praktisk studiecirkel. Den skulle kunna se ut ungefär som nedanstående exempel:

Exempel:

Måndagen den 8 september kl. 18 deltar man i de förberedelser Gunnar och Monika gör inför utbildningsnämndens sammanträde den 10. Utgångspunkten är dagordningen och de aktuella handlingarna, som man fått kopior till. Mötestiden bör vara begränsad, kanske högst en timme. Sedan får man se hur de båda nämndledamöterna klarade av att genomföra sina intentioner i samarbete och konflikt med övriga partier på själva nämndsammanträdet. Det gör man på onsdagen klockan 19, då man samlas för ännu ett studiecirkelmöte på en timme för att få veta vad som hände och utvärdera det.

Sedan känner man till lite om verksamheten i utbildningsnämnden.

Måndagen den 15 september inleder man en liknande runda med byggnadsnämnden.

Måndagen den 6 oktober blir det kultur- och fritidsnämnden enligt samma schema.

Ett par datum väljs för någon kommundelsnämnd.

Kommunstyrelsen bör också finnas med på motsvarande sätt kanske helst efter studiebesöken med nämndsrepresentanterna.

Kursen avslutas med ett fullmäktigemöte, där många av de ärenden man redan kommit i kontakt med förhoppningsvis kommer upp och avgörs. Även detta möte förbereds och eftervärderas.

Handledare i denna kurs blir de nuvarande kommunalpolitiskt aktiva. För dem blir den inte överväldigande jobbig eftersom de i stort sett gör samma saker som de ändå skulle ha gjort, och eftersom de egentligen bara har ansvaret i samband med ett enda nämndmöte. Däremot får de sannolikt en del fruktbara idéer.

Kursmomenten annonseras steg för steg i VB.

Sedan får man se om det finns intresse för en sådan kurs och om den kan leda till rekrytering av framtida kommunalpolitiker, eller om den bara verkar avskräckande. Förhoppningen är förstås att den kan attrahera personer som ser möjligheterna att vidareutveckla politiken.

Gunnar Stensson

PS. Jag är övertygad om att skolorna i Lund gärna skulle skicka elevgrupper på den här typen av information. Det vore bra. På så sätt skulle vi kunna öka samhällsvetandet hos ungdomen.

Riksdagsmännen...

(forts. fr. sid 3)

Bropelarna har börjat höja sej över Öresunds vatten och City-tunneln är de facto beslutad, efter en kampanj bl.a. här i VB. Den senare kastades in som jätten efter degen, och ett nyss utställt elevarbete från arkitektutbildningen i Lund leder närmast i bevis att det hade varit förnuftigare att hålla fast vid den gamla idén om en ovanjordsbana över Limhamnsfältet. Anläggningarna blir av men hela det kombinerade projektets ekonomi är högst osäker, vilket framgår av järnvägsbolagets fortsatta tvekan inför upphandlingen av Öresundståg. Och de dynamiska effekterna av de stora byggena? Ack, de är redan kraftigt överintecknade, inte minst på Arbetets och Sydsvenskans ledarsidor.

Vi gissar att det är detta som så småningom får bli övriga landets stora bistånd till Malmöregionen: en rejäl avskrivning av skulderna för bro och tunnel. Det finns en tradition på området. Kockums sista år och den misslyckade Saabsatsningen kostade det allmänna miljarder.

Ett nollsummespel?

Dock, det finns annat än de iögonfallande infrastrukturprojekten som betyder något. Vi tänker förstås på högskolan som väl snart blir ett universitet. Fast även sådant är väl infrastruktur med modernt språkbruk...

Ätminstone till en början tycks högskolesatsningen gå ut över Lund i ett slags nollsummespel. Det är på gång att flytta hela utbildningar. För oss som vill se Lund utvecklas till storstad är det en smula trist men universitetet mår antagligen väl av att krympa. Hellre mindre men bättre.

Ett starkt skäl för Malmös högskola är att dagens studenterna gärna bor där. Där händer mer. Och läget vid havet och intill stationen är superb.

Havet kommer!

Det är populärt med bil i Malmö. Nu byggs en ny ringväg utanför den befintliga. Koldioxiden stiger mot skyn. Och så blir det växthus-effekt och så stiger havet. Ett scenario som vi redan beskrivit i VB och som slutar med att hela staden dränks, t.o.m. de pittoreska Backarna, dvs. Kirseberg.

Men så länge Malmö finns är en fascinerande stad. Vi uppmanar våra läsare i Lund att följa riksdagsmännen exempel och göra ett studiebesök där.

Kongo/Zaire...

(forts. fr. sid 1)

skapade och avlönade Mobuto en hel rad partier. Och en del lät sig nöjas. Under decennier har Mobuto fört ut landets rikedomar och inte låtit underhålla vägarna i landet. Många distrikt kan inte nås annat än luftvägen. Det finns inga allmänna skolor som fungerar. Landet har inte haft någon statligt eller kommunal service, endast en korrupt och plundrande armé. Hur ska man snabbt kunna göra röstlängder i ett land där man inte kan gissa invånarantalet på miljonerna när? Hur ska dessa kunna bilda partier på politisk grund?

Jag vet inte vad Kabila kommer att lyckas eller misslyckas med. Vad jag vill säga är att var lite misstänksam mot all misstänksamhet mot Kongos nya regim! Det har varit en chock för västvärlden att inte ha något inflytande på utvecklingen och jag ser gärna även i fortsättningen den dagordningen för demokrati i Afrika.

Ann

MÖTE MÖTE

KOMMUNALPOLITISKA GRUPPEN möten:

Må den 26 maj kl 19.30 på partilokalen. Ämne: Kdn-tema: "Istället för direktvalda kommundelsnämnder, vilka är våra demokratialternativ?" Därefter kommunfullmäktigeberedning

Må den 2 juni kl 19.30 på partilokalen. Ämne: Agenda 21: motionsförslag med utgångspunkt från Agenda 21 forumgruppernas rapporter. Därefter kommunstyrelseberedning, bl.a. miljödelegationens förslag till Agenda 21 för Lund.

Må den 9 juni: Kommunfullmäktigeberedning: EVP 1998-2000

RÖDA KAPELLET Sö 25/5 kl 18.45. Rep. med Joakim inför spelning på Lund-Leon möte lörd 31/5 kl 19 med repetoar 2, 147, 170, 171:3, 173, 294 och 298 samt för spelning (gående) på Backafestivalen i Malmö 31/5 med repetoar 2, 8, 173, 225, 262 (stående) 271, 282 (stående) 298 och 315.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Lars Borgström och Thomas Schlyter
Näste redaktör: Rolf Nilson

Manus sänds per post till: Veckobladet, Bredg. 28, 222 21 Lund.
Onsdag e. 17 till fax 046-14 65 82.
Manus mottas gärna på 3,5" diskett eller e-post: veckobladet@ltv.se

Telefon till redaktörerna:
Karin Blom 046-14 16 12
Rolf Nilson 046-12 90 44
Thomas Schlyter 046-14 75 05
Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.